

seje træk. Vi skulle bruge de offentlige midler herhjemme, og så kunne vi have ladet fondene og de private virksomheder sponsere eventet dernede. Det ville have givet mening, fordi vi så koncentrerede vores støtte om talentudviklingen, men sådan er det jo ikke.

Derfor synes jeg faktisk, det er utrolig vigtigt, at vi får denne forespørgsel, og jeg håber også, at regeringen og Dansk Folkeparti, når de nu får tænkt sig om, kan bakke op om det af oppositionen fremsatte forslag til vedtagelse, netop fordi det er vigtigt at få iværksat en undersøgelse af de private fondes og virksomheders kulturpolitiske betydning, herunder deres mål, vedtægter, ressourcer og støttepraksis, og få inddraget de udenlandske erfaringer. Det må være i alles interesse, at tingene kan blive oplyst på et bedre grundlag.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne spørge, om hr. Ole Sohn er opmærksom på, at efter de drabelige nedskæringer, hr. Ole Sohn hentyder til, er kulturbudgetterne på det samme niveau, som de var på i 1990'erne, og at de offentlige kulturbudgetter aldrig har haft andet end minimale indkøbskonti i forhold til den mængde kunstværker, der er blevet købt her i landet. Der er altså ikke sket nogen væsentlig ændring.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har altid haft det sådan, at tal behøver man ikke skændes om. Man kan lave regnestykkerne på mange måder, og fru Ester Larsen har fuldstændig ret i, at hvis man tager midten af 1990'erne eller gennemsnittet, er tallene nogenlunde ens.

Men det var faktisk en meget bevidst politik, ikke mindst på grund af pres fra SF, at kulturbudgetterne steg og steg og steg under den forrige regering, og hvorfor gjorde de det? Det gjorde de, fordi kulturen og kunsten i samfundet betyder så uendelig meget, og fordi den ekstra dimension, man kan få med det foreliggende kulturhvervspolitiske udviklingspotentiale, skulle understøttes.

Derfor mærker kunstnerne det ulige hårdere, når regeringen foretager den massive nedskæring, og fondene mærker det også, fordi de kommer til at overtage nogle af de opgaver, som tidligere var offentlige og ikke har været tiltænkt fondene. Deres opgave har bl.a. været at købe

kunst, og jeg tror ikke, jeg har hørt nogen kritisere, at private og almennyttige fonde har indkøbt kunst.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Mon ikke presset på fondene skyldes, at der er sket en kolossal udvidelse af kulturaktiviteterne? Vi har fået masser af tilbygninger på museerne, vi har fået kulturhuse, og der er et meget stort engagement. Derfor efterspørger flere og flere støtte fra de almennyttige fonde, og derfor er det en stor lykke, at vi har dem.

Hr. Ole Sohn og også andre har brugt udtrykket, at det er meget vigtigt, at vi beskytter den kunstneriske frihed, og det er helt umuligt at være uenig i det synspunkt. Men jeg har meget svært ved at se, at den kunstneriske frihed bliver antastet ved at modtage fondsmidler. Jeg kender ikke én eneste donation til eksempelvis en udstilling, som har haft nogen som helst indflydelse på udstillingens indhold, så at donationer skulle beskære friheden, er meget vanskeligt at forstå.

Til slut: Hr. Ole Sohn beklagede indledningsvis, at debatten ikke er så engageret. Det skyldes måske, at det er kommet til udtryk, at vi grundlæggende er meget enige om, at det er en stor velsignelse for det danske kulturliv, at fonde og virksomheder har tilført det op mod 200 mia. kr. gennem den seneste årrække. Det er noget, ingen regering selv kunne have matchet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil altså gerne slå fast, at der ikke, heller ikke i forslaget til vedtagelse, ligger nogen idé om, at private fonde ikke skal bidrage til dansk kunst eller kulturliv. På ingen måde. Hvis det var sådan, og man havde brug for midler, skulle man i hvert fald begynde at beskatte fondene, så vi fik flere skatte kroner ind og brugte dem ad den vej, men det er der slet ikke tale om, og der er heller ikke nogen, der har rejst det spørgsmål.

Kl. 11.35

Så er jeg i øvrigt enig med fru Ester Larsen i, at en kunstner, som får støtte fra en fond, som hovedregel har sikret sin kunstneriske frihed. Men det, der er problemet, er, at jo færre offentlige midler, der er til rådighed, desto færre midler er der til at udvikle de nye talenter, altså folk, der ikke er anerkendt. De har ulige sværere ved at få fondsdonationer.